

פניני תורה

פרשת השבוע: חיי שרה הפטרה: והמלך דוד (מלכים א א)
נערך בס"ד ובזכות הרבים ע"י הרב משה דייין נ"י

זמני כניסת ויציאת השבת

פרשת חיי שרה

כניסת השבת : 4:15

צאת השבת: 5:17

רבינו תם: 5:54

כב' חשון תשפ"ה

מאמר בפרשה

הפרשה נקראת "חיי שרה" למרות שהפרשה עוסקת בקבורתה של שרה, ולא מסופר על חייה. אולם מבארים המפרשים שחייהם של צדיקים הם החיים הנצחיים, כל מה שהם עושים בחייהם דעתם על חיי העולם הבא, שהוא עולם הנצח, והם חיים כאן בהרגשה ברורה שהעולם הזה אינו אלא פרוזודור בפני העולם הבא, ומתקינים עצמם בזה הפרוזודור כדי ליכנס לטרקלין שהוא העולם הבא, ושם הוא עולם החיים. ולכן התורה מלמדתנו כי בעת מיתתן של צדיקים מתחילים החיים כי נשמותיהם הולכות להסתופף בחצרות בית ה' לחיי נצח.

בין מעלותיה של שרה כותב רש"י כאשר יצחק הביא את רבקה אל האוהל ראה שהיא כדוגמת אמו. שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה וענן קשור על האהל. ע"כ. ויש להתבונן במעלה זו ש'הנר דולק מערב שבת לערב שבת', מהי המעלה כשנר דולק ביום, ומהי המעלה שדולק שבוע שלם בלא הפסק. ומדוע דוקא מערב שבת לערב שבת.

בספר 'הערות' מבאר הנה שבת קודש היא מקור האמונה ומבואר בשם הגר"א שבשבת אנו מתפללים ג' תפילות, תפילת הלילה מעידה על חידוש העולם, תפילת שחרית יש בה ענין מתן תורה היינו חידוש אמונת תורה מן השמים. ובתפילת מנחה מזכירים אנו את אחדותו יתברך 'אתה אחד ושמןך אחד' ולכן מצינו בחז"ל שהפליגו בחשיבות ענין שלש סעודות, שעל ידי השלש סעודות מבליעים בקרבנו את יסודות האמונה. כל סעודה כנגד התפילה הסמוכה לה, כנגד ג' יסודות האמונה. והנה יסודות האמונה אין די רק בידיעתם, אלא יש צורך שנשריש אותם בפנימיותנו כל השבוע,

ולפי זה נוכל לבאר שמעלת 'נר דולק מערב שבת לערב שבת' אין זה רק סמל חיצוני שהנר לא נכבה, אלא הרעיון הוא שהאור והקדושה שנכנסה בליבה ופנימיותה נמשך כל השבוע מבלי הפסקה כלל, וכך זה נמשך במשך כל ימי חייה. דהנה בגמ' (תענית כז ע"ב) אמר ריש לקיש: נשמה יתירה ניתנה בו באדם בערב שבת, במוצאי שבת נוטלין אותה ממנו, שנאמר "שבת וינפש" כיון ששבת וי אבדה נפש. ע"כ. ולכאורה יש להבין והרי 'אבדה נפש' שייך למוצאי שבת, ולא לליל שבת שהרי אז התחלת שבת ואנחנו אומרים את הפסוק בליל שבת, ומה שייך אז לומר וי אבדה נפש.

אמנם הביאור בזה שקדושת השבת והאור שנכנס בנו שנקרא 'נשמה יתירה' נכנס בנו מלכתחילה רק עד מוצאי שבת, והלואי שנזכה שתמשך עלינו הנשמה יתירה במשך כל ימי השבוע. נמצא שתיכף בליל שבת כבר יש לנו דאגה על 'אבדה נפש של מוצאי שבת'. ובזה שונה שרה אמנו שאצלה היה הנר דולק מערב שבת למשך כל ימי השבוע הבא. פירוש: כל השבוע הושפע מהקדושה ורוממות הנפש של השבת וזה נשאר אצלה עד שבת הבא. נמצא שחילוק גדול בינינו ובין מדריגת שרה, שלשרה היתה קדושת השבת בלי הפסק משבת לשבת, ואצלינו במוצאי שבת כבר אבדה נפש. ויהי רצון שנזכה להמשיך הארת השבת לכל ימות השבוע.

הבוטח בה' חסד יסובבנו

סיפר הרה"צ נחום הכהן שליט"א מירושלים בשעה שזכינו הצטופף בצילו בזמן הדלקת נר חנוכה בביתו הרב סיפר מעשה מופלא עד מאוד שהתרחש איתו ויש בדברים אלו לחזקנו רבות באמונה שלמה בבורא העולמים ולבל נשים את מבטחנו בבשר ודם. עלינו לדעת כי האדם הוא רק השליח של בורא העולם אולם כל הישועות הם למעשה רק ממנו לעד ולעולמי עולמים.

ומעשה שהיה כך היה הרב כידוע מרבה בתפילותיו בכותל המערבי והנה לפני כשבועיים בעת התפילה שם ראה הוא את אחד התלמידים איתו למד לפני עשרות שנים בעת שהיה אברך בישיבת מיר. אותו אדם הוא יתום ובאותה תקופה בשעה שחבריו התחתנו הוא 'היחיד' שלא הצליח למצוא את שידוכו. כך חלפו הימים עד שהחליטו כל החברים לשנס מותניים ולעזור לו כפי יכולתם. ובאמת לאחר מאמצים לא מבוטלים מצאו עבורו שידוך. מדובר היה ביתומה שכמובן מטבע הדברים לא היה לה מאומה. מועד החופה נקבע לעוד מספר שבועות, אולם למגינת ליבם של הזוג הפרוטה

לעילוי נשמת המנוח יוסף בן צלחה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

לא הייתה מצויה בכיסם. הבחור היה אובד עצות היכן יתגוררו בלי כסף, ומה עם אוכל, ומה עם שולחן מקרר וכיו"ב. חבריו אברכי ישיבת מיר שאף דוחק הכלכלה היה עימם לא יכלו לסייע לו.

"אני סומך רק על מי שאמר והיה העולם אני יודע שרק הקב"ה יכול ויסייע עבורי למצוא פיתרו הולם" הרי ה' מגביה שפלים עד מרום כך חשב אותו תלמיד חכם. ובסיכומי של עניין החליט לשטוח את בקשתו בכותל המערבי שריד מקדשנו אשר השכינה הקדושה שוכנת שם מאז ומעולם. ומהחלטה למעשה נסע לכותל באחד מימי השישי התקופה בה התרחש הסיפור הייתה כאמור בתקופת החורף, בה השבת נכנסת מוקדם, אולם כל זה לא הפריע לו מאחר והחליט לשים את כל תקוותו בבורא העולם.

החל הוא לקרוא את ספר התהלים תוך שהוא משתפך לפני הבורא לאחר שסיים לקרוא את הספר נשא תפילה מעמק לבו לעזרה מהר, תוך כדי שהוא מציין שהוא בוטח בקב"ה שלא יעזבו, ולכן החליט להישאר בכותל המערבי עד שיזכה לישועה. בסיום התפילה הנרגשת שוב חזר לספר התהלים והחל לקרוא מהתחלה, חלף עוד זמן מה ובסיום הספר השני כבר הגיעה שעת הצהרים המאוחרת ללא ישועה הנשקפת בשטח. אולם הבחור בשלו מיודענו החל בפעם השלישית לקרוא את ספר התהלים מהתחלה, והנה תוך כדי אמירת הפרקים ניגש אליו איש בגיל העמידה, תוך שהוא מעביר את ידו על כתפו. מיודענו מסתובב ומתבונן בפני ההלך הזר, והלה אומר: 'בחור אני רואה שאתה עדיין לבוש בבגדי חול כנראה שלא שמת דעתך אולם השעה מאוחרת ואין כבר תחבורה ציבורית, ברשותי מכונית פרטית בוא ואקח אותך למקום מגוריך'.

אולם הבחור עונה לו בפשטות 'אני לא עוזב את הכותל עד שהקב"ה לא יסייע בעדי'. ומה תעשה כאן לבד? היכן תקדש? היכן תסעד את לברך? מקשה ההלך. אולם הבחור עונה באמונה תמימה 'אל תדאג לי הקב"ה כבר ישלח לי ישועה, הרבה שלוחים למקום'. התמלא האיש סקרנות אין קץ ושאל את הבחור לבקשתו תוך שהוא מציין הרי כבר אמרו רבותינו 'דאגה בלב איש ישיחנה'. אולם הלה עונה בתוקף 'זה ביני ובין קוני אין אני זקוק לעזרת בשר ודם'. אם כן עונה האיש תדבר עם בורא העולם אני רק רוצה להאזין.

ושוב מיודענו גולל את רחשי לבו כלפי שמיא תוך שהוא מציין את העובדה כי הוא יתום והכלה היא יתומה ולרש אין כל, ומבקש הוא מהקב"ה שסייע בעדם לקראת החתונה. להפתעתו הגדולה האיש פונה אליו ואומר אל דאגה ידידי כל מחסורכם עלי כולל הוצאות החתונה וסיוע למקום מגורים ואף הריהוט לבית אני אדאג לכל מחסורכם.

התבונן הת"ח בפנים תמוהות להסבר. והאיש אמר אני תושב ארה"ב ואני אמיד ובעל עסקים חובקי עולם בתקופה האחרונה נתבעתי למשפט בסכום עתק, על אף שלרשותי עורכי דין מהשורה הראשונה, לא סמכתי עליהם ופניתי לקב"ה ואמרתי לו: 'כי אם אני אזכה במשפט אזי אני מתחייב להשיא חתן וכלה יתומים כאשר כל מחסורם עלי'. ועתה אנא הצטרף אליי ואקח אותך לביתי כיוון שנענו תפילותיך.

בסיכומי של עניין אותו אדם מארה"ב דאג לכל מחסורם שילם עבור החתונה רכש עבורם בכסף מלא דירה בת שלושה חדרים ואף את כל הרהיטים ושאר הדברים שכל בית זקוק להם. כאשר ראה אותו הרה"ג נחום הכהן שליט"א נזכר הוא באיזו אמונה וביטחון היה חדור אותו יתום וכיצד הקב"ה קרוב לכל אשר יקראוהו באמת וכיצד שלח את אותו אדם מארה"ב שימלא את כל מחסורו. (פניני חמד ויגש תש"ע)

פניני הלכה בפרשה

בפרשה כשאליעזר מגיע לחרון נאמר "וַיִּבְרַךְ הַגְּמָלִים מִחוּץ לְעִיר אֶל בְּאֵר הַמַּיִם לְעֵת עָרְב לְעֵת צֵאת הַשְּׂאֵבֶת:" וכבר שאלו המפרשים מדוע התורה מדגישה שהיה זה "לעת ערב".

בספר 'כבודה של תורה' מבאר על פי דברי הטור (סי' רלב) שכתב: וכשיגיע זמן תפלת המנחה יתפלל, ומאוד צריך לזוהר בה. דאמר ר' חלבו אמר רב הונא לעולם יזהר אדם בתפלת המנחה שהרי לא נענה אליהו אלא בתפלת המנחה. שנאמר "ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו". והטעם מפני שתפלת השחר זמנה ידוע בבקר בקומו ממיטתו יתפלל מיד קודם שיהא טרוד בעסקיו. וכן של ערב בלילה זמנה ידוע בבואו לביתו והוא פנוי מעסקיו. אבל של מנחה שהיא באמצע היום בעוד שהוא טרוד בעסקיו צריך לשום אותה אל לבו ולפנות מכל עסקיו ולהתפלל אותה. ואם עשה כן שכרו הרבה מאד. ע"כ. ומבואר עוד באחרונים שעיקר זמן המנחה הוא סמוך לשקיעה, והיות ואז יש עת רצון לכן אליהו נענה באותו זמן.

ולפי זה מבואר מדוע התורה מספרת לנו שהיה זה "לעת ערב" לפי בא להשמיענו שהיתה זאת עת רצון, לכן נסבב משמים שאליעזר יעמוד בזמן זה ויבקש על מציאת זיווג הגון. כתב בספר יפה ללב (ח"ד סי' ס"ד אות א') הטעם שנוהגים בהרבה מקומות לעשות החופה בין תפילת מנחה למערב, משום שהוא עת רצון,

עפ"י הזוה"ק פרשת חיי שרה שאליעזר עבד אברהם פגש את רבקה לעת ערב ויצחק הלך לקראת רבקה היה בשעת מנחה כמ"ש ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב.

פרפראות בפרשה

וַיְהִי זֶמַן שָׂרָה...

רמזים על חיי שרה: כתבו הראשונים: 'ויהיו'. בגימטריא 37. והרמז בזה כי מנין 'ויהיו' היו חיי שרה, שהרי בת צ' שנה היתה שלא היו לה בנים והיתה חשובה כמתה, שהרי אמרו (נדרים סד ע"ב) כל מי שאין לו בנים חשוב כמת. נמצא רק מגיל צ' התחילה לחיות שאז נולד לה יצחק. (בעלי התוספות, הרא"ש, דעת זקנים). הגאון ר' חיים בן בצלאל (אחיו של המהר"ל) כותב רמז נוסף: 'ויהיו' נקרא ג"כ הפוך (מהסוף להתחלה) 'ויהיו' רמז שסוף ימיה היו כתחילת ימיה, וכמו שדרשו רבותינו בת ק' כבת כ' ובת כ' כבת ז'. (אגרת הטיול) הגר"ש חיררי זצ"ל כותב רמז: לפי מה שכתב בס' 'יגל יעקב' שיש לצדיק שלושה ימי חיים. א, בעולם הזה, ב, בעולם הנשמות שגם במיתתם נקראים חיים. ג, בתחיית המתים. ולכן בתחילה כתוב 'חיי שרה' בעולם הזה. וסיים הפסוק 'שני חיי שרה' רוצה לומר שיש לה עוד יש לה שני סוגי חיים, עולם הנשמות, ובתחיית המתים. ולזה בה הרמז 'ויהיו' ישר והפוך שבכל עת וזמן 'ויהיו חיי שרה'. (שמח לבי).

וַיָּבֵא אַבְרָהָם לְסֹפֶר לְשָׂרָה וּלְבָכָתָה:

מדוע אברהם בכה רק מעט על שרה: בעל הטורים כותב: 'ולבכותה' כ"ף קטנה, שלא בכה אלא מעט לפי שזקנה היתה. ע"כ. המפרשים עמדו להסביר את כוונת דבריו 'שלא בכה הרבה לפי שזקנה היתה'. בספר 'שה לבית' מבאר: הנה רש"י מסביר: מדוע נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק, לפי שע"י בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט פרח נשמתה ממנה ומתה. ע"כ. וכך מבואר גם במדרש (רבה נח, ה). וכעת היה ניסיון גדול לאברהם שאמנם הוא לא עקד את יצחק, אבל 'עקד את שרה' שנפטרה על ידי העקידה, והנסיון הזה יכל ללוות אותו כל ימי חייו. והוא הרחיק ממנו את המחשבה הזאת, ואמר אמנם התגלל הדבר הזה על ידי העקידה, אבל האמת גם מבלי העקידה היתה נפטרת כי באמת הגיע זמנה 'והיא זקנה היתה'. לכן אברהם לא בכה הרבה על שרה, כי אם היה בוכה הרבה היה מקום לאנשים לדבר כי הוא בוכה בגלל שמתחרט על העקידה שבגלל זה נפטרה שרה, וכעת שבכה מעט זה הוכיח שלא מסיבה זו בכה כי על זקנה לא בוכים הרבה.

מדוע אחר עשיית מצוה יש הפרעות: ובזה מבאר שם תופעה שקוראת כמה פעמים כשאדם עושה דבר טוב יש לו מזה אחר כך צער ועגמת נפש, ואי כבוד, ועל פי רוב יקרה זאת אצל גבאי החברות כשמתקנים איזה דבר טוב יעמוד עליהם אחר כך מחלוקת גדולת עבור זה, ויש להם אי כבוד, ולפעמים בא להם גם הפסד ממון מזה. וההסבר בזה כי זה הוא מעצת היצר הרע כשרואה שלא הצליח על האדם למנוע אותו לעשות את המצוה, מה הוא עושה מביא אח"כ הפרעות אחרות מחלוקות וקנאה ושנאה, שאולי על ידי זה יתחרט האיש על המצוה שעשה ויהיה תוהא על הראשונות ולא יקבל שכר עליה. כמבואר בגמ' קידושין (דף מ) שאם אדם תוהא על הראשונות מפסיד את שכר המצוה, כיון שמתחרט על המצוה, המצוה נמחקת כאילו לא עשה. נמצא כשאדם עושה מצוה יש לו שתי נסיונות. אחד- לפני עשית המצוה, שאז עומד השטן נגדו ונותן לו כל מיני מכשולות כדי למונעו מעשיית המצוה. והשני- לאחר עשית המצוה אז שוב בא השטן ומנסה בכל מאמצי כוחו לעקור המצוה בזה שיגרום לו להתחרט על המצוה שעשה. וזהו שאנו אומרים בתפלת ערבית 'והסר שטן מלפנינו ומאחרינו' שאף לאחר עשיית דבר טוב, השטן בא ומבלבל את דעת האדם להרהר שאולי לא היה כדאי לבזבז כל כך על המצוה, ומטרתו כדי להביאו להיות תוהא על הראשונות ח"ו. (שה לבית)

וַיִּתֵּן לִי אֶת מַעֲרַת הַמְּכַפְלָה... לְאַזְזוּת קָבֶר:

מדוע בחר אברהם במערת המכפלה: בפירוש הריב"א (על התורה) שואל למה רצה אברהם דוקא את המערה יותר ממקום אחר, ומתרץ: כשרץ אברהם אחר 'בן הבקר', ברח בן הבקר ונכנס לתוך המערה, ואברהם רדף אחריו ונכנס אחריו במערה, וראה שם אדם וחיה, ולכך חפץ לבו באותה מערה. ע"כ. (הריב"א) והרבינו בחיי כותב: מדוע נקראת 'קרית ארבע' היא 'חברון'. נקראת 'חברון' על שם שכל הקבור שם נפשו מתחברת למעלה בעיר אלהים עם ארבע מחנות שכינה. ולא לחנם חמדוה אבות העולם אלא שמשם זכות הנשמות להתחבר לשורשן שהוא כסא הכבוד, וזהו 'קרית ארבע היא חברון'. (רבינו בחיי) ובספר 'ביאורים והנהגות' כותב הגר"מ שטרנבוך: שורש העניין נוגע גם בזמנינו שצריך לדאוג לכל אחד מקום קבורה כפי מדרגתו ואין לקבור אדם אלא על יד אנשים הדומים לו במדרגתו הרוחנית. וכמבואר

בגמ' בסנהדרין (מ"ז ע"א) שאין קוברין רשע אצל צדיק, ולא רשע חמור אצל רשע קל, ואפילו אדם כשר במעשיו אין קוברין אותו על יד חסיד מופלג. וכמבואר בשו"ע (יר"ד שס"ב ה'). והטעם בזה נראה דמלבד מה שאין זה טובת הצדיק שרשע יהא קבור על ידו גם אין זה לטובת הרשע כי בהיותו קבור על יד מי שצדיק יותר ממנו הקב"ה יתבע אותו שהיה ראוי לו להיות כמו שכנו הצדיק.

ומוסיף עוד: ובזמנינו ישנם כאלו המזלזלים בהלכה זו ומחפשים לעצמם מקום קבורה על יד גדולי עולם קדושים וצדיקים, ואינם יודעים שאין זה טובה עבורם כלל. ועל כל אחד להיקבר על יד אנשים הדומים לו במדרגתו הרוחנית. (ביאורים והנהגות)

הרב שכנע לא לקבור מחללי שבת ליד צדיקים: ומביא שם מעשה שמשקף את האמירה הזו. בשעה שבאתי לדרום אפריקה מצאתי בבית הקברות שקוברים שומרי שבת סמוך למחללי שבת. ודרשתי להם שהדבר אסור מן הדין, והחופשיים מתוכם הרעישו בקול רעש גדול וטענו שלא די שרוצים ללחום נגד החופשיים מחיים אלא רוצים גם להמשיך לריב עמהם לאחר מיתה. וקראתי לציבור לאסיפה ואמרתי להם שאינני מכוון אלא לטובתם שהרי לאחר מיתתם בשעה שיעמדו לדין בפני בית של מעלה ישאלו אותם למה חיללתם שבת? ואם יענו שבדרום אפריקה היה קשה וכמעט אי אפשר היה לשמור שבת, יחייבו אותם בטענה שבסמיכות ממש אליהם קבור יהודי שגר בדרום אפריקה והוא היה שומר שבת, ויתחייבו בדין.

אבל אם קוברים מחללי שבת ליד מחללי שבת דוקא בזה יוכלו להקל מעט דין שמים מעליהם שהרי יראו שגם היהודי שקבור בסמוך חילל שבת. וב"ה מיד לאחר האסיפה בא ראש החברה קדישא שהיה בעצמו מחלל שבת בפרהסיא רח"ל ואמר לי שעכשיו הוא מבין את העניין וגם הוא דורש שחבריו מחללי שבת יקברו עמו ולא רוצה שיקברו לידו חרדים ועוד אנשים נצטרפו אליו ותשקוט העיר. (ביאורים והנהגות)

וה' בָּרַךְ אֶת אֲבֹרָהֶם בְּכָל:

אברהם קיים מצות סוכה: מובא במדרש פליאה על הפסוק מלמד שקיים אברהם מצות סוכה. והדבר פלא. ומובא בשם הגר"א שהסביר שבמצוות סוכה נאמרו ג' ציווים 'בַּסֶּכֶת תִּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים' 'כָּל הָאֶזְרַח בְּיִשְׂרָאֵל יִשְׁבוּ בַסֶּכֶת' 'לְמַעַן יֵדְעוּ דוֹרוֹתֵיכֶם'. והראשי תיבות שלהם זה 'בכל'. (דברי אליהו)

ביאור נוסף: על פי מה שכתבו הקדמונים (ריקנאטי, עשרה מאמרות) שעקידת יצחק היתה ביום כיפור. ואז בחזרתו התבשר אברהם שנולדה רבקה, וזה היה אחר ג' ימים, נמצא שרבקה נולדה ביג' תשרי. ואחר ג' שנים נשא אותה יצחק, כפי שכותב רש"י בתחילת פרשת תולדות על הפסוק 'ויהי יצחק בן ארבעים שנה'. אם כך יוצא שאליעזר הלך לחרן זה היה יום או יומיים אחר כיפור, שהרי באותו יום יצא מבאר שבע ובאותו יום הגיע לחרן, ולמחרת כבר יצא עם רבקה, ובאותו יום הגיע ליצחק. וזה היה ערב סוכות. ומעתה יובנו דברי המדרש: כי לכאורה קשה מדוע אברהם לא הלך בעצמו להביא אשה ליצחק, ולמה שלח את אליעזר. אלא מפני שזה היה סמוך לסוכות, ואברהם לא רצה לפטור עצמו ממצות סוכה שהרי הולכי דרכים פטורים מן הסוכה, ואי אפשר לסמוך על הנס שתקפוץ לו הדרך. לכן שלח את אליעזר שהרי עבדים פטורים מן הסוכה. וזו כוונת המדרש על הפסוק מכאן שקיים אברהם מצות סוכה, דאם לא כן למה הוא עצמו לא הלך. (אמרי יהודה, בית חיינו, הוגי שעשועות)

וַיֹּאמֶר בּוֹא בְּרוּךְ ה' לְפָנֶיהָ תִּעְבֹּד בְּחוּץ וְאֲנֹכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת...

רש"י מפרש "פניתי הבית" מעבודה זרה. שואלים המפרשים מנין ידע לבן שאליעזר לא יכנס לביתו אם יש שם עבודה זרה, והרי אליעזר עדיין לא גילה להם שהוא שלוחו של אברהם אבינו.

איך הבינו לבן שעליו לפנות את העבודה זרה: בספר 'דברי שאול' מביא הגאון ר' שלמה קלוגר בשם אביו שפירש. הרי אליעזר שאל את רבקה "היש בית אביך מקום לָנו ללין" ואילו רבקה ענתה לו "גם מקום ללון" ומדוע לא אמרה לו גם מקום לָכֶם ללון. וביאר כי כאשר אליעזר הדגיש "מקום לנו ללון" היא הבינה שיש לאדם זה תנאים מיוחדים עבורו, כלומר לא כל מקום ראוי לו ללינה, כי הרי הוא הדגיש ואמר "מקום לנו ללין" ולמה לא אמר "מקום ללון" אלא יש כאן הדגשה "לנו" מקום שמתאים לי. ומזה הבינה רבקה כנראה שהבית של אביה אינו ראוי ללינה לאליעזר. ולכן היא שינתה ואמרה "גם מקום ללון" כלומר יש מקום ללון, אבל לא לָכֶם.

ומה שענתה לו, מיד הבין שהאיש לא יכנס אם יש בבית עבודה זרה, וכיון שהבין יש פה עסק עם אדם עשיר, לכן תיכף פינה את העבודה זרה מהבית בכדי להרויח כסף ומתנות. ולכן רץ לאליעזר לתקן את מה שנאמר לו והדגיש 'ואנכי פניתי הבית' מהעבודה זרה, הבית מתאים לתנאים שלך. (דברי שאול)